

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 29. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_353A-txt-shoot-idm3958.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Femte Sang.

Modtagelsen i Hjorte-Borgen.

- 1 **N**u frem gik Mænd i Plade,
Og vild de fore ei,
Thi brolagt var, som Gade,
Den brede Konge-Vei.
De gik i Brynjer blanke,
Som Folk af første Rang,
Og trindt om Gother ranke
De klingre Vaaben sang.
- 2 Saa gik de frem paa Tofte,
I rædsom Kriger-Dragt,
Indtreen i Høielofte,
Med Brag og Prunk og Pragt.
Der, langs med Salens Vægge,
De stilled op, paa Rand,
Saa prud en Skjolde-Række,
Som Nogen skue kan.
- 3 31Ei skiøre var de Skjolde,
Som stolt sig bredte her,
Men Tøi som kunde holde
I bidhvas Herrefærd.
Ved Siden saae man Spyde,
Med Aske-Stager graa,
Alt uden Feil og Lyde,
I Flæng og Hob at staae.
- 4 De Mænd med Mod i Bringe,
De bænked selv sig brat,
Kun Brynjer hørdes klinge,
Alt under Kæmpe-Hat,
Men, blot af Klang og Vaaben,
Man dømde flux i Hald,
At Karl sad under Kaaben,
Som skye var ei for Skrald.
- 5 Med ærbar Kæmpe-Lade,
Nu traadte frem, paa Stand,
Til Gother under Plade,
Saa prud en Hædersmand!
I Kæmpe-Karle bolde!
(Saa lod han sig forstaae)
Alt med de brede Skjolde,
32Og med de Brynjer graa,
Ja, med de Hjelme svare,
Og Kaste-Spyd i Flok!
Hvorfra mon hid I fare?
Det gad jeg vide nok,
Thi Borgen, her I gjæsted,
Tilhører Hrodgar bold,
Og han i mig sig fæsted
Slots-Foged og Herold.
Ei saae, i mine Dage,
Af Fremmede, jeg let
Saamange Kæmper strage,
Og stolte, paa en Plet;
Med Æren, maa jeg dømme,

Med Helte-Mod i Bryst,
Og ei som Folk der rømme,
I søgde Danmarks Kyst.

6 God Rede for sig gjorde
Den Gothe-Helt nu brat,
Ja, saa tog han til Orde,
Alt under Kæmpe-Hat:
Kong Higelak, med Glæde,
For Føden gjør vi Gavn,
Han gav, i Sal, os Sæde:
33Og Bjowulf er mit Navn,
Mit Ærinde frembære
Jeg vil for Halvdans Søn,
Om han mod os vil være
Saa god, den Herre skjøn,
At vi til ham indtræde
Maae i det høie Slot,
Og hilse der med Glæde
Paa Danmarks giæve Drot!

7 Velan! nu Vulfgar meldte,
En Vendelboe var han,
Navnkundig mellem Helte,
Af Kiækhed og Forstand,
Velan! dit Bud jeg bærer,
Og bringer Svar igien
Fra Drotten, Folket ærer,
Som Daners bedste Ven.
Jeg flittig skal forhøre
Alt hos den Skjoldung-Drot,
Om dig at laane Øre
Han finde vil for godt,
Og Kongens Ord tilbage
Jeg bringer hid saa fage,
Saa varme jeg dem faaer.

8 34Ei glemde sig at skynde
Den Helt, men iled did,
Hvor Hrodgar sad paa Hynde,
Alt som en Due hvid;
Saa høvisk udi Lader,
Han axlede sit Skind,
For Daners Konge-Fader
Saa brat han stædtes ind.

9 Der Jarler sad om Borde,
Alt hos den Herre god;
Der Vulfgar tog til Orde,
Som for sin Drot han stod:
Hil Eder, Konning kiære!
Alt over salten Søe
Hidragen monne være
En Snekke under Øe;
Med Gothe, fra det Fjerne,
Den kommer til vort Land,
Og Bjowulf hedder gierne
De Gothers Høveds-Mand.
Med Kongen de begiære
At tale et Par Ord,
Om de maae faae den Ære,
Og sandelig, jeg tro'r,
35Det kunde sig vel sømme,
At Du dem undte den,
Thi efter Alt at dømmе,
Da er det Adels-Mænd;
Og han, dem hid mon sende,

Er vist en vældig Drot;
Paa slige Følge-Svende
Man kjender Herren godt!

- 10 Fuldrat nu hørdes svare
Den Dannevirke-Drot:
Formanden i den Skare
Ham kiender jeg ret godt,
Hans Byrd er vist nok ædel,
Thi han er Eggthjows Søn,
En Daatter af Kong Hrædel,
Hun var hans Moder skøn;
Og sikkert for det Bedste
Kom hid den Unger-Svend,
I mig han vil nok giæste
Sin Faders gamle Ven.
Desuden og jeg hørde,
Af Skippere, som Skat
Til Gothe-Kongen førde,
Han Karl er for sin Hat,
36Ja, hvis de ikke lyve,
Da er den samme Svend
Saa stærk, som ti og tyve
Almindelige Mænd;
Desaarsag det mig ahner:
En Gud ham sendte vist
Til Hjelp for os Vest-Daner,
Mod Grændels Argelist;
I saa Fald skal jeg skjønne
Vist paa hans Kraft og Mod,
Og kongelig belønne
Den Unger-Svend saa god.

- 11 Gak du kun nu tilbage,
Det snarest du kan,
Og beed de Kæmper strage
Indgange her paa Stand!
Min Hilsen med du bære!
Siig mine Ord igjen:
Velkomne skal I være
Her alle Dannemænd!

- 12 Til Gotherne tilbage
Kom Vulfgar med en Fart,
Til Orde tog han fage,
37Og meldte med god Art:
Hrodgar hin seiersælle,
Øst-Daners giæve Drot,
Mig eder bød fortælle:
Jer Slægt han kiender godt,
Og, dragne hid med Ære,
Alt over Bølgen sval,
Velkomne skal I være
Min Herre i hans Sal!

- 13 Nu Ingen eder standser,
Gaaer frit til Hrodgar ind,
Med Kæmpe-Sværd og Pandser,
Alt under Hjelme-Tind!
Men Skjoldene saa brede,
Og saa de mange Spyd,
Lad dem kun staae hernede,
Mens I faae Ørenlyd!

- 14 Nu skyndelig fra Sædet
Den Vældige foer op,
Og hos ham stod, paa Stedet,

Hans djærve Kæmpe-Trop;
En Part dog af de Bolde
Han, af sin Høvdings-Magt,
38Bød over Spyd og Skjolde
Med Flid at holde Vagt.

15 Saa blev da, hvem der maatte;
Og Resten tøved ei,
I Heltens Fjed de traadte,
Som viiste godt dem Vei;
Alt under Salens Bue,
De trøstig satte Fod,
Og, deilig at beskue,
Der hjelmet Bjowulf stod;
Hans Vaaben-Dragt fremviiste,
Hvad hver Dag ei man saae:
Det Værk sin Mester priiste,
En Smed var han som Faa!

16 Kong Hrodgar! sagde Helten,
Hilsæl i dit Gemak!
I Salen og i Feldten
Jeg tjener Higelak,
Hans Frænde mon jeg være,
Og tjener i hans Gaard,
Heel mangen Daad med Ære
Jeg drev i Ungdoms-Aar.
39I Gotheland jeg hørde,
At Grændel dig bestreed,
Og Skippere mig førde
Om Sagen *den* Beskeed:
For Kæmper tom og øde,
Maa Konge-Halden staae,
Naar Soel i Aften-Røde
Nedgaaer af Himlens Blaa.
Da raadte mig de Bedste,
Mit Lands de vise Mænd,
At dig jeg skulde giæste,
Kong Hrodgar! som din Ven;
De regned nemlig efter,
Hvad selv engang de saae,
Da mine Bjørne-Kræfter
Jeg viiste Prøver paa,
Dengang af Fiende-Hænder
Jeg slap, og slog mig frem.
Da sammen begge Ender
Jeg bukkede paa Fem,
Paa Jetter fem at sige,
Og reed til Vands saa brat
En Nykke-Flok tillige,
Alt i den mørke Nat:
Trods Storm og Bølge-Høie
40Jeg seirede med Bram,
Fik Ære for min Møie,
Mens Fienderne fik Skam!

17 See, Dane-Drot hin klare!
Jeg derfor, som en Mand
Der ændser ingen Fare,
Vil ene holde Stand,
Ja Stand og Strid tillige
Imod den lede Troid,
Mod Grændel, vil jeg sige,
Som gjør dig Overvold!
Den Gunst du ei mig nægte,
O Dannevirke-Drot!

At ene jeg maa fægte,
Til Frelse for dit Slot!
Alt for at naae den Hæder,
Jeg, med min Kæmpe-Flok,
Drog hid fra fjerne Steder,
Er Trolden voxen nok!
For Staal han ikke blegner,
Det meget godt jeg veed,
Han Vaaben ikke regner,
Den Trold og Thurs saa leed,
Men ei mit Sværd skal briste
41Paa Jette-Krop omsonst;
Saasandt jeg ei vil miste
Min kiære Konges Gunst,
Jeg lover høit og sværger:
Ei Sværd jeg blotter her,
Med Skjold jeg mig ei værger
I denne Herre-Færd!
Kong Higelak jeg kræver
Til Vidne paa min Agt:
Her, med de bare Næver,
At trodse Grændels Magt;
Om Reeb saa vil vi rykkes,
Ja brydes om din Hald,
Lad staae sig, hvem det lykkes!
Lad falde, hvem der skal!

18 Faaer Grændel Lov at raade,
For mig og for min Trop,
Da sikkert, uden Naade,
Han reent os æder op;
Jeg veed, det er hans Vane,
At sluge Folk, den Trold,
Og vorder han min Bane,
Saa er jeg i hans Vold!
42Hvis Hovedet jeg taber,
Saa leed kun ei derom,
Thi, uden Sorg, begraver
Mig flux den Fylde-Vom:
I Bugen han mig jorder,
See, det er kort Proces,
Ei under mig den Morder
En Gravhøi med Cypres!
Ei koste dig Umage
Da skal min Jordefærd,
Men endes mine Dage,
Da, Hrodgar Danekiær!
Til Higelak du sende
Min Rustning favr og klar,
Ja til min Konge-Frænde
Min Brynje dyrebar!
Jeg arved, efter Hrædel,
Den prude Brynje-Særk,
Dens Mester og var ædel:
Den er *Vaulunders Værk*;
Den Barmen var til Baade,
I mangelen Kæmpe-Dyst,
Men nu maa Nornen raade
For nøgne Kæmpe-Bryst!

19 43Saa talede, med Snilde,
Den Høvding kort og godt.
Ham svared Hrodgar milde,
Den Dannevirke-Drot:
Besynderlig sig vender,
I Verden, Bladet om:

Med hjælperige Hænder,
Du modig til os kom;
Alt over samme Bølger
Drog Fader din for dig,
Men, jeg det ikke dølger,
Han søgde Hjelp hos mig.
Ham *Vilfingernes* Vælde
Fordrev fra Huus og Hjem,
Ved *Hadolav* at fælde,
Paa Halsen fik han dem;
Med deres stærke Høden,
Hans Folk de gjorde ræd,
Thi søgde han, i Nøden,
Hos os et Tilflugts-Sted.
Da *Hjørgar* alt var blegnet,
Den Danner-Konning skjøn,
I Graven var nedsegnet
Kong Halvdans bedste Søn;
Hans Broder, ei hans Mage,
44Blev jeg hans Eftermand,
Var Drot, i Ungdoms-Dage,
For Dane-Fee og Land!
Mig giæsted da i Borgen,
O, Helt! din Fader god,
Og her forvandt han Sorgen,
Der jeg, i Mande-Bod,
Til *Vilfinger* udlagde
Mit gamle Dane-Guld,
Hvorfor han mig tilsagde,
At findes troe og huld!

20 Men ak, med saaret Hjerter,
Jeg tale maa derom,
Hvad Sorg og bitter Smerte
Mig siden overkom:
Hvad jeg har maattet lide,
Ved Grændels Overfald,
Mens han, om Natte-Tide,
Har raset i min Hald!
Ak! hvor er nu de Bolde,
Som prydede min Hald,
Som bare for mig Skjolde,
Mangfoldige i Tal!
45Ak! under Nornens Vrede,
Min Flok er smeltet hen,
De Fleste tog den Lede,
Kun Faa har jeg igjen!
O! gid engang dog kunde
Den Niding faae sin Løn!
Ja, Grændel gaee til Grunde!
Det er mit Hjertes Bøn!

21 Vist ikke vederkvæger
Mig længer store Ord,
De lød, ved fyldte Bæger,
Saa ofte over Bord,
Jeg hørde Kæmper love,
Naar Mjøden gav dem Mod,
At sætte kiækt i Vove,
For Salen, Liv og Blod,
De vilde Grændel møde,
Med Egg og skarpen Odd;
Før næste Morgen-Røde,
Var Døden deres Lodd!
Naar Soel opgik, da svømmed
Min Konge-Hald i Blod;

Hen over Tiljen strømmed
Den røde Aare-Flod;
46Ak! Ondt de gjorde værre,
Af Kæmper troe jeg fik
Derved saamange færre,
Som her i Døden gik!
Dog, Ven, gik nu til Sæde!
Lad Sagn og Saga-Sang
Dig styrke til med Glæde
At gaae din Kæmpe-Gang!

22 Saa talede den Milde,
Og flux man gjorde Plads,
For Gotheerne saa gilde,
Som var dem vel tilpas.
De satte, alle sammen,
Der brat sig ned paa Rad,
Og der var Fryd og Gammen,
Saavelsom Øl og Mad.

23 Den Svend som stod for Skiænken,
Han passed godt sin Dont,
Saa immer gik paa Bænken
Det fulde Bæger rundt;
Her Gothe sad, som Dane,
Med Fryd i høien Hald,
Og, i god gammel Vane,
Sang høit den muntre Skjald!